

dulrus ad Remensis Ecclesiae culmen sola pietate divina proventus, Osoni venerabili Sancti Remigii abbati et ejusdem loci fratribus, de bono ad melius in perpetuum promoveri.

Temporalibus bonis affluentibus, et caducis rebus sublimatis hoc incumbit, ut pro transitoris permanentia, pro perituris aeterna commutent. Hoc attendentes et animae periclitanti consultum esse cupientes, altare B. Juliani, quod ecclesiae B. Remigii adjacet, eo quod eadem ecclesia sub obtentu personae hucusque tenuerat, amore ejusdem patroni nostri, tibi et ecclesiae tuae impersonaliter conferimus et perpetuo tenendum concedimus, orantes ut anniversarius dies depositionis nostrae in praedicta Ecclesia quotannis in communi celebretur. Hanc paginam ratam esse volentes, nostrae imaginis testi-

monio et idonearum astipulatione personarum eam confirmamus.

Signum Nicolai archidiaconi,
Signum Hugonis archidiaconi,
Signum Frederici praepositi,
Signum Joffridi decani,
Signum Leonis cantoris,
Signum Odonis subthesaurarii,
Signum Adae, Alberti presbyterorum,
Sig. Raiçeri, Joannis, diaconorum.
Signum Gervasii, Stephani, subdiaconorum.

Actum Remis anno incarnati Verbi millesimo centesimo vicesimo quarto, indictione decima, regnante Ledovico rege Francorum anno sexto decimo, archiepiscopus autem domini Radulfi anno septimo decimo. Fulcradus cancellarius scripsit et subscripsit.

ANNO DOMINI MCXXIV

CONON CARDINALIS

PRÆNESTINUS EPISCOPUS

NOTITIA HISTORICA IN CONONEM

(Ughelli, *Italia sacra*, tom. I, col. 197, in episcopis Prænest.)

Conus, sive Conon, Germanus, olim canonicus regularis Ecclesiae S. Nicolai de Arvasia, vir sanctimonia vitae longe clarissimus, a Paschali II, dum in Gallis moraretur, factus est episcopus card. Prænestinus, ab eodemque in Orientem legatus est anno 1111; ubi cum accepisset impium imperatorem Henricum fidem fregisse pontifici, Paschalemque violenter arreptum conjecisse in carcerem, justissima ira successus in episcoporum concilio a se coacto, scdfragum Henricum ad ignominiam sempiternam religionis telo transiit, eandemque censuram in Occidentem reversus, quinque celebratis conciliis in Græcia, Pannonia, Saxonia, Lotharinga, Galliaque contra sacrilegum imperatorem constanter perussit, ac deinde curavit, ut Romani concilii Patres, quam iterato tulisset sententiam, ratam haberent anno 1116. Quod non modo facile obtinuit, sed ob id vehemens pietatis studium in pontificem, caputque Ecclesiae, adeo celebre nomen adeptus est, ut quasi de caelo delapsus Cononem deinceps venerarentur mortales. Interea contigit in fide flu-

ctuare Germanos. Itaque Gelasius II ne longius cecideret malum, Cononem potestate legati succinctum legat in Germaniam, quippe qui natione Germanus, titubanti provinciae suae commodius medicinam posse facere videretur. Quamobrem caput tumultus, facemque seditionis, tam in Coloniensi, quam in Fritistariensi conciliis a se celebratis, Henricum iterum censura excommunicationis involvit.

Illic ille Prænestinus card. est quem Gelasius II, propemodum Cluniaci cum morte luctans, tanquam virum sanctissimum, ac pontificatui parem, purpuratorum senatus propositum deligendum. Et quidem deprecanti pontifici respondisset eventus, ni Conos, ab omni ambitione procul alienus, in se purpuratorum prope ruentia studia divertisset, convertissetque in Widonem archiepiscopum Viennensem, quem anno 1119 deinceps sub Calixti II nomine ejusdem Cononis hortatu creavere pontificem.

Hunc Prænestinum episcopum, qui pontificatum sibi oblatum dicitur respuisse, Oddonem appellat Baronius, manifeste nomen invertens, cum Cono-

nam dicere debuisset. Siquidem et Conon hoc eodem anno vivebat, præteritoque anno in Germania fuerat functus legatione, Calixtoque II legitur subscripsisse anno 1122. Hujus meminit abbas Uspersgensis, ac Sigibertus in Chronicis, Gothifredus Claravallensis in epist. ad Albanensem episcopum, ubi Cononem narrat, cum Suessione in Gallia celebraret concilium, Petri Abælardi cum auctore scripta damnassee, contaminataque hæreseos veneno exussisse flammis. Cryptam, et altare S. Agapiti in cathedrali ecclesia Prænestina Cononem dedicasse refert sequens inscriptio marmorea ibidem apposta quam ex Suaresio correctiorem damus :

Anno Dominicæ Incarnationis millesimo CXVI. XVIII. Kal. Febr. Indic. X. dedicatum est altare et crypta S. Agapiti Martyris per Dominum Cononem Prænestinum episcopum in quo videlicet Altari requiescunt corpora SS. Mart. Agapiti,

Gordiani, et Abundii, et reconditæ sunt reliquiæ SS. Mart. Miliani et Nymphæ.

Anno 1117 partem superiorem ejusdem ecclesiæ una cum altari S. Agapiti dedicavit, ut alia inscriptio ibidem refert, quam item correctiorem ex eodem Suaresio damus.

RC. anno Dominicæ Incarnationis MCXVII. M. Decembrio Sac. die XVI. Indict. XI. dedicata est superior Ecclesia, et Altare Sancti AG. Mart. a Domino Paschali II. Papa anno Pontificatus ejusdem XIX, in quo videlicet Altari reconditæ sunt Reliquiæ Apostolorum et Sanctorum Mart. Callixti, Martini Papæ, Agapiti, Valentini, Tiburtii, et Sondi et beatæ Agathæ Virginis, et Sancti Silvestri Confessoris. Interfuerunt huic dedicationi Maifredus Tiburtinus Episcopus, Berardus Marsicanus Episcopus, et Ecclesiæ Romanæ Cardinales Presbyteri Diaconi GG. AURIFEX

CONONIS EPISTOLÆ.

I.

Cononis cardinalis synodica epistola pro monasterio S. Quintini de Monte prope Perronam.

(Anno 1115).

[MABILL, *Annal. Bened.*, V, 694.]

Cono, divina gratia Prænestinus episcopus, apostolicæ sedis legatus, omnibus fidelibus tam præsentibus quam futuris.

Cum legatione in Francia fungeremur, adversus Henricum abbatem Sancti Quintini de Monte, de quadam terra de Botencurt, scilicet quam chyrographo sibi defendebat, a quibusdam monachis Sancti Vedasti calumnia exorta est. Abbas tamen Sancti Vedasti et plures ex fratribus ejus illi chyrographo testimonium perhibebant et assensum non negabant. Cum igitur causa ista ad nos usque perlata fuisset, ad illos monachos litteras nostras direximus, ut vel ab injuncta calumnia quiescerent, aut si quid contra chyrographum se habere considerant, in concilio, quod Catalaunis futurum indixeramus, calumniam suam ad diffinitionem præsentarent. In indicto igitur termino cum concilium celebrarem, neminem illorum, qui adversus abbatem Sancti Quintini vel chyrographum ejus quidquam dicerent, adesse cognovimus. Sic itaque judicio concilii chyrographum illud ratum probavimus, et ut deinceps stabile et inconculsum permaneat, auctoritate apostolicæ sedis in hujus paginæ patrocinio confirmavimus.

Actum Catalaunis anno Incarnationis Dominicæ 1115, indictione vii.

Huic confirmationi testes interfuerunt : S. Radulphi archiepiscopi, S. Godelfridi Ambianensis epi-

scopi, S. Gualonis Parisiensis episcopi, S. Guillelmi Catalaunensis episcopi, S. Joannis Morinensis episcopi, S. Johannis Aurelianensis episcopi, S. Philippi Trecentensis episcopi, S. Rotberti Atrebatensis.

II.

Cononis apostolicæ sedis legati judicium pro Ecclesia Hanachiensi ad terminandam litem inter abbatissam monasterii S. Mariæ et canonicos Miliacensis.

(Anno 1115.)

[P. LOUVER, *Antiquités de Beauvais*, tom. I, p. 629, Rouen, 1614, 8°.]

Judicium quod datum est per manum D. Cononis episcopi Prænestini sedis apostolicæ legati de Ecclesia Hanachiensi inter abbatissam monasterii S. Mariæ quæ dicitur ad S. Paulum canonicos Miliacenses. Altare ejus Ecclesiæ erat pertinens ad monasterium S. Mariæ sicut absque ulla contradictione ab ipsius abbatissæ prolocutoribus dicebatur, et ideo presbyterum se dicebat prædicta abbatissa mittere debere in ipsam Ecclesiam et usque ad placiti diem per triginta annos se ecclesiam illam per introductionem presbyteri ordinasse. Quæ verba abbatissæ in nullo canonici Miliacensis refellebant. Sed hoc tantum dicebant quia, cum decimas majores et partem minutarum haberent decimarum, presbyter post dispositionem super ipso ab ejusdem monasterii abbatissa factam ad eos deberet venire, et per eorum licentiam in eadem ecclesia remanere. Et sic usque ad hujus placiti diem per triginta annos asserebant se tenuisse, hæ sunt rationes utriusque.

Judicatum ergo ut quando quidem altare absque contradictione esse juris monasterii beatæ Mariæ